

Paraules que defineixen la meva fe

Dc, 3/08/2011 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Crist és la meva manera d'entendre Déu i de creure-hi. Fora de Crist sóc ateu, o agnòstic, o deista. No tinc res. O només em tinc a mi mateix ; però estic en la foscor més profunda. Puc imaginar-me un Ésser superior, una Causa Primera, un Déu ex-maquina, però en res no m'ajuda, i de res no em salva. Crist és el meu punt de referència encara que no nego ni afirmo que n'hi pugui haver d'altres. En Ell he trobat un camí de vida i, tot respectant altres opcions, per a mi és l'únic camí. No n'hi ha cap altre que doni plenitud a la meva existència.

Quan dic Crist em refereixo a Jesús, el personatge històric del que en tinc notícia pels evangelis i el testimoniatge de l'església; però la meva referència és sobre tot al Crist actual, el de la fe, que és present al món i es manifesta en els creients. Crec en la seva acció i en la possibilitat de viure en una relació personal d'amor amb Ell.

En Crist hi veig la imatge que jo mateix porto. Trobar-lo és trobar l'Altre, el Tu etern que em confronta i m'obliga a prendre decisions. És l'exigència del bé i el rebuig de tota mena de mal. És camí nou de renovació vers una nova forma de viure en una direcció diferent. Camí de trobada amb els altres, els que són com jo, per superar les relacions trencades i encetar-ne de noves basades en l'amor i la solidaritat. Mai no el trobo sol, el Crist, sempre és amb els altres i, si el vull servir, en mana de servir els que tinc al costat.

Trobar-lo ha significat també trobar-me, com a persona humana, com a creació de Déu, com ésser estimat. Ara sé d'on vinc i on vaig. La meva vida, en Ell, ha trobat el seu sentit. Vinc d'Ell i vaig cap a Ell. La seva presència a la meva vida m'ha permès de seguir un camí de renovació, d'humanització, de vida nova. Camí de cel. Encara no he arribat, però estic en el camí de tornada a la Llar, a la casa del Pare, on dia a dia gaudeixo de la seva companyia.